

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

1-15 Eylül 2025

Sayı: 63

Fiyat: 10 TL

Sözün bittiği yerdeyiz!

Siyonist İsrail'in 7 Ekim 2023 tarihinden beri bir soykırıma dönüşen saldırılarında 63 binin üzerinde Filistinli öldü. 121'i çocuk olmak üzere 322 Filistinli ise uygulanan ambargo yüzünden açlıktan hayatını kaybetti. Siyonist rejim vahşi saldırılarını öyle bir noktaya taşımış durumda ki, son üç ayda bir tuzak haline dönüşen yardım noktalarına gerçekleşen saldırılarda ölenlerin sayısı bile 2200'ü geçmiş durumda.

Bombaladığı hastanelerde yürütülen kurtarma çalışmalarına bile canlı yayınlarda bombalı saldırılar düzenleyen bir insanlık düşmanı anlayışla karşı karşıyayız. Son olarak 25 Ağustos'ta Nasır Hastanesi'nde devam eden kurtarma çalışmaları sırasında ve yine canlı yayında gerçekleşen saldırıda 6'sı gazeteci 59 kişi hayatını kaybetti. Bu saldırıyla birlikte geride kalan 23 ayda Siyonist rejimin soykırım saldırılarını dünyaya duyurmaya çalışan tam 246 gazeteci katledildi. Tüm bu katliamlar dünyanın gözleri önünde yaşanırken, kapitalist-emperyalist dünyanın şeffleri ise Siyonist rejimin sırtını sıvazlamaya devam ediyorlar. Açık açık Gazze'yi bütünüyle işgal edeceğini söylemekten çekinmeyen bu insanlık düşmanlarına yönelik "kınama" mesajlarına bile artık gerek duymuyorlar. Sözde Eylül 2024'te, yani tam bir sene önce İsrail'in işgal ettiği Filistin

topraklarından çekilmesi gerektiği yönünde alınmış bir Birleşmiş Milletler Genel Kurul kararı bulunuyor. Ama Siyonist rejimin sırtını sıvazlayan emperyalist devletlerin bu kararın gereğini yerine getirmek için en küçük bir adım bile atmadıklarını biliyoruz. Temmuz ayında Kolombiya'nın başkenti Bogota'da gerçekleştirilen "Filistin İçin Acil Durum Konferansı"nda gündeme getirilen İsrail'e karşı silah ambargosu ve hukuki yaptırımları içeren 6 maddelik eylem planının da emperyalist dünyada bir karşılığı yok.

Bu konferansa katılan Türkiye'nin söz konusu eylem planına imza atmaktan bile geri durması ise AKP rejiminin Filistin sorunu konusundaki ikiyüzlü tutumunun yeni bir örneği oldu. Bu bildiriye imzalamazken, TBMM'de İsrail'in Gazze'deki saldırılarını ve Filistin halkına yönelik politikalarını "sert" ifadelerle kınayan bir tezkereyi ise oy birliğiyle kabul etme arsızlığını sergilediler. AKP iktidarı İsrail ile ticari ve askeri ilişkilerini zora sokacak, uluslararası kamuoyunda taraf olacak her girişimden özenle kaçınıyor. Bir kez daha Filistin sorununu iç siyaset malzemesi olarak kullanmak dışında hiçbir şey yapmadı.

Emperyalist-kapitalist dünya cephesinde tablo böyleyken, dünyanın dört bir yanında emekçiler ise Filistin halkının

yanında olduklarını göstermeye devam ediyorlar. İsrail dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanında Siyonizmi lanetleyen, Filistin halkı ile dayanışmaya çağırın gösteriler düzenleniyor. Çeşitli eylem grupları İsrail'e askeri teçhizat sağladığı bilinen işyerlerine yönelik baskınlar ve sabotaj eylemleri gerçekleştiriyorlar. Limanlarda İsrail'e gerçekleştirilen askeri sevkiyatları engellemek için direniyorlar.

Ama Gazze'de yaşanmaya devam eden insanlık dışı saldırılar çok daha fazlasına ihtiyaç olduğunu gösteriyor. Filistin için, insanlık için artık çok daha fazlası gerekiyor. Bizler bulunduğumuz her alanda Filistin halkının sesi olmaya, bu mazlum halkın haklı ve meşru direnişine destek vermeye devam edeceğiz. İşçi sınıfını ve emekçi milyonları bu mücadelede omuz omuza olmaya, birlikte hareket etmeye çağırıyoruz.

Filistin'de işgale, soykırıma ve ablukaya son!

İsrail ile her türlü iktisadi ve siyasi ilişkiye son verilsin!

NATO'dan çıkılsın, üsler kapatılsın!

Emperyalizm ve Siyonizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Gazze'de yaşanmaya devam eden insanlık dışı saldırılar çok daha fazlasına ihtiyaç olduğunu gösteriyor. Filistin için, insanlık için artık çok daha fazlası gerekiyor. Bizler bulunduğumuz her alanda Filistin halkının sesi olmaya, bu mazlum halkın haklı ve meşru direnişine destek vermeye devam edeceğiz. İşçi sınıfını ve emekçi milyonları bu mücadelede omuz omuza olmaya, birlikte hareket etmeye çağırıyoruz.

Yolu semt pazarına düşen “masum” vekil!

AKP Konya Milletvekili Mehmet Baykan’ın yolu geçtiğimiz günlerde yanlışlıkla semt pazarına düştü. Ya da peşine kameraları takıp pazara girdiğini düşünürsek, pazar alışverişinin ne kadar ucuz olduğunu göstermek istedi belki de. Ya da birkaç ay önce AKP kodamanlarının alışveriş sepetleri ile verdikleri türden bir poz vermek istedi... Ama ortaya çıkan görüntülerin kendisini rezil etmekten başka bir işe yaramadığını hepimiz izledik.

Yine de hakkını yemeyelim! Etiketleri görünce büyük bir şaşkınlık yaşayan Baykan, bozuntuya vermemek için fazlasıyla efor sarf etti. Önce meyve tezgahlarını transit geçti. Ardından kendisini haklı çıkarmak istercesine yanaştığı bir pazarcıya taze keşfettiği sorusunu yöneltti: Bir haftalık pazar

alışverişi 250 liraya hallolurdu değil mi? Tabii ki sorusuna “meyve hariç” sihirli sözcüklerini eklemeyi de ihmal etmedi. Neyse ki meyvenin pahalı olduğunun farkında. Ama öyle anlaşıyor ki, bir işçi için, daha da önemlisi çocuklar için meyvenin ne kadar önemli bir besin kaynağı olduğu konusunda hiçbir fikri yok. Ama konumuz sağlıklı beslenme için hangi gıda ürünlerine ihtiyaç duyulduğu değil. Biz hâlâ Baykan’ın 250 liralık pazar alışverişindeyiz. Ve kendisinin aldığı cevapları burada hatırlatmak gerekmiyor. Zira her hafta pazara çıktığımızda yaşadığımız acı bir gerçek bu.

Biz acı gerçeği gayet iyi biliyoruz. Ama bu beyefendiler hâlâ tam bir utanmazlıkla sokaklarda dolaşmaya devam ediyorlar. Asıl sorun da burada zaten. Baykan,

daha birkaç hafta önce mecliste emekli maaşlarının 35 bin liraya çıkartılması için verilen önergeye attığı kahkahalarla yanıt veren vekillerden biri. Ama yaptığı pazar ziyaretinin attığı kahkahalar için utanmasına neden olduğunu hiç sanmıyoruz. Zira bu arsızlar utanmak gibi insani özelliklere sahip değiller.

“Al birini vur ötekine” diyorlar ya, durum bu. Büyük şefleri oturduğu saraydan bol keseden atıyor. IMF programını hayata geçirmesi için bakanlık koltuğuna oturttukları Şimşek ağzını her açtığında emekçiye enflasyona ezdirmedikleri masalını anlatıyor. Baykan gibilerine de, kazara yolu sokağa düşerse, gördüğü acı gerçek karşısında büyük bir yüzüzlükle sırtlamak kalıyor.

Emeğin Kurtuluşu

insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:
Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:
kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0063 *
Fiyatı: 10 ₺ * 1-15 Eylül 2025 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukarı Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneydoğu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Huzurlarını bozmak boynumuzun borcudur!

Geçtiğimiz günlerde kamu emekçilerinin toplu sözleşmesi hakem heyetine gitti. Kamu Hakem Kurulu 2026 yılının ilk 6 ayı için yüzde 11, ikinci altı ayı için yüzde 7 oranında sefalet zammı dayatmasını karara bağladı. Kamu emekçilerine sefaleti dayatan bu kararın altına imza atanlar ise 5 gün boyunca günde bir saat yaptıkları çaylı-kahveli

toplantıların karşılığında bir asgari ücretten fazla tutarda “huzur hakkı” aldılar. Kurul Başkanı Metin Yener 29.255, kurulun diğer üyeleri ise 26.330 lirayı 5 saatlik “yoğun” mesailerinin karşılığı olarak cebe indirdiler. Sefaletine imza attıkları emekçilerin ödediği vergilerden içtikleri çay-kahveler de cabası...

Gerçi çay-kahve ile yetinmelerini emekçileri ne kadar çok

düşündüklerini gösteren bir yüce gönüllülük olarak yorumlamak da mümkün. Ne de olsa bizleri ödediğimiz vergilerle içtikleri ejder meyveli smoothielere de alıstırdılar çoktan. Biz canımızı dişimize takıp gece-gündüz demeden çalışalım; onlar ödediğimiz vergilerle saraylarda zevk-ü sefa içinde yaşasınlar. Daha bir de üstüne “huzur hakkı” alsınlar.

Sonuçta, adına kapitalizm denilen düzende oyunun kuralı bu. Harcanan emekle yaratılan zenginlikler değil, sömürü düzeninin devamı için içilen çay-kahveler ödüllendiriliyor bu düzende... Ve oturdukları yerden aynı anda “huzur hakkı” adı altında 3-5 maaş almaları da

düşüyor arada haber bültenlerine. Daha birkaç gün önce Erdoğan’ın İBB Başkanlığı döneminde 7 ayrı şirketten 24 asgari ücret tutarında “huzur hakkı” aldığı ortaya çıktı örneğin. Ama aynı anda 8 maaş alırken, ekranların karşısına çıktığında “Bir yüzükle yola çıktım!” diyordu, bu saltanat sevdalısı.

Tepeden tırnağa çürümüş bir düzende yaşıyoruz. Kapitalistlerin emeğimizi gasp ettiği yetmiyor, onlar adına ülkeyi yönetenler de bizlerin emeği ile zenginliklerine zenginlik katıyorlar. Sonra da bu arsızlığın adına “huzur hakkı” diyorlar. İşçi ve emekçilerde huzur bırakmayanların huzurlarını bozmak boynumuzun borcudur!

KKM kamuya büyük zararlar sonlandı

AKP iktidarının 21 Aralık 2021’de “döviz frenleyecek” diyerek başlattığı Kur Korumalı Mevduat (KKM) uygulaması 23 Ağustos’ta sona erdi. KKM tam da AKP’nin seçimlere hazırlandığı bir süreçte yarattığı kısa süreli döviz kuru gerilemesi ile “ekonomi iyiye gidiyor” algısının oluşturulmasına hizmet etti. İktidarın kamu kaynaklarını yağmaladığı bir seçim yatırımına dönüştü. Yükselen döviz kurları karşısında oluşan farklar Hazine ve Merkez Bankası aracılığıyla kamu kaynaklarından karşılandı. KKM’nin AKP’ye ve sermayeye yarattığı kazançların kamuya faturası yaklaşık 60 milyar dolar oldu. Eğitim, sağlık, sosyal hizmet gibi kamuya ayrılabilir devasa bütçeler KKM aracılığı ile adeta sermayeye peşkeş çekildi.

Her adımını kendi iktidarını korumak ve sermayeye hizmet etmek için atan AKP iktidarı KKM’yi de bu amaç için kullandı. Sonuç olarak KKM, iktidarın diğer ekonomi politikaları gibi krizi derinleştiren bir rol oynadı. Ekonomistler KKM’yle sermayedarlara döviz üzerinden servet transferi yapıldığını, bunun kamu kaynaklarından ödendiğini,

adeta bir yağma yapıldığını vurguluyorlar. Ayrıca KKM’nin etkisinin servet transferi ile de sınırlı olmadığını, konut fiyatlarında artışa, yüksek enflasyona ve düşük ücretlere de sebep olduğunun altını çiziyorlar.

Mehmet Şimşek, “Programımızın önemli hedeflerinden birine daha ulaştık... KKM’nin sonlanmasıyla finansal istikrar daha da güçlenecek” açıklaması yaptı. Bu açıklama gerçekte AKP iktidarının ekonomik krizi derinleştiren, işçi ve emekçiler için yıkım anlamına gelen politikalarına devam edeceğini göstermektedir. AKP iktidarı KKM’nin kılık değiştirmiş versiyonlarını “güçlü ekonomi”, “finansal istikrar” vb. söylemlerle pazarlayarak, kendisinin ve sermayenin kasalarını doldurmak için her türlü fırsatı değerlendirecektir. Adı değişen KKM uygulamaları ile işçi sınıfı daha da yoksullaşacak, yaşam şartları daha da çekilmez hale gelecektir.

Bu gidişatı durdurmanın tek yolu, işçi sınıfının kanını emerek semiren bu asalak düzene karşı birleşmek ve örgütlü mücadeleyi büyütmektir.

Ekonomik-sosyal yıkımın faturası büyüyor... Saldırıları birleşik-kitlesele mücadeleyle püskürtebiliriz!

Saray iktidarının harabeye dönmüş ülke ekonomisi üzerine “olumlu” söylemleri devam ediyor. Ülkeyi yalan ve boş vaatle yönetmede pek hünerli olan AKP, toplumun derin bir yoksulluk ve sefalet içine sürüklendiği şu günlerde, “ekonominin iyiye gittiği” propagandası yapıyor. Tüm saray takımı, bakanı, bürokrati aynı nakaratları tekrarlıyor. Orta Vadeli Program adı altında uygulanan işçi düşmanı saldırılardan bu kapsamda övgüyle söz ediliyor, kararlılık vurguları yineleniyor. Milli gelirde yaşanan artış, kişi başı düşen gelir, bütçe açığının kapanması vb. söylemler de çizilmeye çalışılan “olumlu” tablonun dolgu malzemesi olarak kullanılıyor.

Son toplanan Ekonomi Koordinasyon Kurulu, aynı vurguları ve ortaya konulan programın “başarılarını” ifade ettikten sonra, 2026-2028 döneminde de kararlılıkla aynı adımların atılacağını duyurdu. Yapılan açıklamada şunlar ifade edildi: “OVP (2026-2028) döneminde de enflasyonla mücadelemizi kararlılıkla sürdüreceğiz ve mali disiplinden taviz vermeyeceğiz. Türkiye Yüzyılı vizyonuyla ekonomide elde ettiğimiz kazanımların kalıcılığını sağlamak amacıyla katma değerli yatırım, istihdamı, üretimi ve ihracatı desteklemeye, iş ve yatırım ortamını iyileştirmeye yönelik adımlar atmaya devam edeceğiz.”

Ekonomik yıkımın tüm faturasının işçi ve emekçilere çıkartıldığı bir dönemden geçiyoruz. Sermayeye verilen her türlü teşvik ve vergi affının yanı sıra uygulanan emek düşmanı saldırılar çalışma ve yaşam koşullarını çekilemez hale getirmiş bulunuyor. Ücretler düşüyor, çalışma ve yaşam koşulları ağırlaşıyor. Enflasyon karşısında eriyen ücretler ve sefalet zamları dayatması, kitlelerin temel insani ihtiyaçlardan bile giderek uzaklaşmasına yol açıyor.

Emekçilerin sırtındaki vergi yükü artıyor. OVP olarak ifade edilen ekonomi programının temelini bu oluşturuyor: Çok çalışan, az kazanan, temel sosyal haklardan yoksun, açlık düzeyinde yaşamlar sayesinde, “iş ve yatırım ortamını iyileştirmeye yönelik adımlar” atarak kapitalistlerin kâr oranlarını korumak!

Şu ana kadar uygulanan programın yarattığı yıkım toplumun geniş kesimlerini derinden etkilemeye devam ediyor. “Sıkı mali politika” olarak ifade edilenlerin, yakın zamanda kamu işçilerine ve emekçilerine sefalet zamlarının dayatılması anlamına geldiği biliniyor. Enflasyon konusunda hedefler sürekli ertelenirken, TÜİK’in yalan rakamları üzerinden manipülasyon yapılıyor. İşsizlik artıyor. Bütçe açıkları kapatılamıyor. Kısacası sıklıkla “fedakârlık” çağrıları eşliğinde hayata geçirilen ekonomik ve sosyal saldırılar orta yerde duruyor ve büyük bir arsızlıkla “başarı” olarak sunuluyor. Önümüzdeki dönemde bu saldırıların “kararlılıkla devam edeceği” ilan edilmiş bulunuyor.

Sefalet ücretleri, sosyal hak gaspları, artan vergi soygunu, işten atmalar, baskı ve yasaklar, örgütlenmenin önündeki engeller vb. işçi sınıfı için önümüzdeki dönemin temel gündemleri ve mücadele başlıkları olmaya devam edecek.

İşçi sınıfı krizin faturasına karşı, OVP olarak gündeme getirilen ekonomik-sosyal saldırılara karşı birleşmeli, kararlı bir karşı koyuşu örgütlemelidir.

“Sınıfa karşı sınıf” bakışının güçlendirilmesi ve fabrikalarda mücadeleye yön vermesi, işçi sınıfının bu bakış üzerinden yeniden ayağa kalkışını örgütlemek temel sorumluluk olmalıdır. Ekonomik-sosyal yıkımın faturası ancak fabrikalardan, üretim birimlerinden başlayarak birleşik ve kitlesele mücadeleyle püskürtülebilir.

Gazze için açlık grevi ve nöbet eylemi

“Filistin’de işgale, soykırımı, ablukaya son!”

Emeğin Kurtuluşu tarafından “Filistin’de işgale, soykırımı, ablukaya son! Gazze için nöbetteyiz, 24 saat açlık grevindeyiz!” şiarıyla İstanbul, Ankara ve İzmir’de 23-24 Ağustos tarihlerinde 24 saatlik açlık grevi ve nöbet eylemi gerçekleştirildi.

İstanbul’da nöbet eylemi saat 17.00’de Kadıköy İskele Meydanı’nda yapılan basın açıklaması ile başladı. Açıklamada Gazze’de yaşanan süreç özetlenerek Türk sermaye devletinin de sorumluluğuna dikkat çekildi, İsrail ile her türlü ticari ilişkinin kesilmesi gerektiği ifade edildi. Açıklamanın ardından 24 saatlik açlık grevi ve nöbet için oturma eylemi başladı.

Oturma eylemi devam ederken Kadıköy’de bildiri dağıtımı yapıldı, gecenin ilerleyen saatlerinde ise bir söyleşi gerçekleştirildi.

24 Ağustos günü ise Saat 15.00’te nöbet alanında Filistin mücadele tarihine ve güncel duruma dair söyleşi gerçekleştirildi. Çok sayıda kişi söz alarak dayanışmanın nasıl büyüüleceği konusunda düşüncelerini ifade etti. Söleşinin ardından Saat 17.00’de gerçekleşen basın açıklamasıyla açlık grevi ve nöbet eylemi sona erdi.

Ankara’da ise 17.30’da Tuzluçayır’da Çiçek İş Merkezi önünde açıklama yapıldı. Açıklamada emekçiler mücadeleye ve Filistin halkı ile dayanışmaya

çağırıldı. Açıklamanın ardından açlık grevi nöbeti İşçi Kültür Evi’nde gerçekleştirildi. Nöbet eylemine yapılan dayanışma ziyaretlerinin ardından “Omar” isimli filmin gösterimi yapıldı. Sonrasında müzik atölyesinin müzik dinletisi gerçekleştirildi.

24 Ağustos günü ise İşçi Kültür Evi’nde “Deja-vu” isimli belgesel izlendi. Belgesel gösteriminin devamında yapılan söyleşide Gazze halkına dönük katliama karşı ilerici devrimci güçlere düşen görevler üzerine konuşmalar yapıldı.

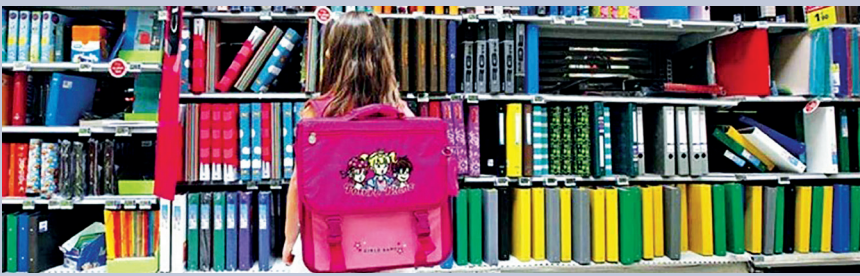
Açlık grevi eylemi Tuzluçayır Meydanı’nda yapılan açıklama ile sonlandırıldı.

İzmir’de açlık grevi ve nöbet eylemi saat 18.00’de Karşıyaka İZBAN önünde yapılan basın açıklamasıyla başladı.

Basın açıklamasında Filistin’de işgal ve soykırım politikalarının son bulması, başta gıda ablukası olmak üzere her türlü ablukanın derhal kaldırılması, Siyonist İsrail’le ticari ilişkiler başta olmak üzere, her türlü ilişkinin sonlandırılması talepleri yükseltildi.

24 saatlik açlık grevi eylemi Karşıyaka İzban önünde 24 Ağustos Saat 18.00’de yapılan açıklama ile bitirildi. Açıklamada her alanda Filistin halkının sesi olmaya, onların haklı ve meşru direnişine destek vermeye çağrı yapıldı.

Okullar açılıyor, emekçiler için ekonomik yük artıyor!

Okullar açılıyor. İşçi ve emekçi aileler için ek bir ekonomik yük olan bu dönem birçok sorunu da beraberinde getiriyor. Ekonomik krizin faturasının büyümesiyle temel insani ihtiyaçlara ulaşmak gittikçe zorlaşıyor. Derinleşen yoksulluk ve sefalet koşullarında emekçi çocuklarının okul dönemi büyük bir maliyet kalemi anlamına

geliyor. Eğitim ticari bir sektöre dönüşürken, devlet okullarında dahi kayıt parası, ders araç-gereçleri, ulaşım vb. derken uzayıp giden faturalar anlamına geliyor. Giderek karnını dahi doyurmakta zorlanan işçi ve emekçiler ancak ekmeğinden kısarak çocuklarını okula göndermek için bütçe ayırmak zorunda kalıyorlar.

Kapitalist düzende eğitim temel bir insan ihtiyacı olarak görülmez. Bu düzende eğitim alınıp satılabilir bir meta, okul kâr getiren bir işletmedir. Özel okulların yaygınlaşması, fahiş fiyatlara satın alınan “okuma hakkı”, eğitimin parası olanın yararlanacağı bir ayrıcalık haline geldiğini gösteriyor. Ancak sorun sadece özel okullar değil. Bugün devlet okullarında dahi kayıt parası, temizlik parası, okulun temel ihtiyaçları vb. öğrenci velilerinden karşılanıyor. Devletin karşılaması gereken yükümlülükler ailelerin sırtına yıkılıyor.

Eğitimin içinde bulunduğu bu

durum işçi ve emekçi çocuklarının temel bir haktan mahrum kalması demektir ve önemli bir mücadele gündemi olmalıdır. Eğitim bir haktır ve her aşamada ücretsiz olmalıdır. İşçi ve emekçi çocuklarına okulların kapılarının kapatılması anlamına gelen uygulamalara karşı bu gerçek vurgulanmalıdır.

Eğitimin ticarileşmesi ve gerici-anti bilimsel bir içeriğe kavuşturulması, emekçi çocuklarının eğitim hakkından yoksun bırakılmak istenmesi, tüm insani ihtiyaçları kâr olarak gören kapitalist düzene karşı mücadele ile aşılmalıdır.

KÇP ve savunma sanayi işçilerinin mücadelesi

Kamu Çerçeve Protokolü, AKP iktidarı ile Türk-İş ve Hak-İş bürokratları tarafından imzalanan ihanet sözleşmesi ile sonuçlandı. Sendika ağaları taban ücretlerinin yükseltilmesinin yanı sıra ilk 6 ay için yüzde 50, ikinci 6 ay yüzde 25 oranında zam talep etmişlerdi. Ama utanmadan ilk 6 ay yüzde 24, ikinci ay 50 TL seyyanen zam artı yüzde 11 oranında satış sözleşmesine imza attılar.

Türk-İş ve Hak-İş ağaları sözleşme sürecinde AKP iktidarına tam destek verdiler. İktidarın aylar süren oyalamalarına göz yumdular. Grev isteyen kamu işçilerinin sesini duymadılar, sadece göstermelik eylemler yaptılar. Sarayın ve bakanlığın kapılarını aşındırdılar. Masa başında taviz üzerine taviz verdiler.

Kamu sözleşmelerinde AKP iktidarının dediği oldu. Mehmet Şimşek'in sefalet programı kamu işçilerine dayatıldı. Bu süreçte AKP iktidarının en büyük destekçisi Hak-İş ve Türk-İş ağalarıydı. Sendika ağaları kamu işçilerini oyaladılar, yordular, eylemlerin içini boşalttılar. Tayyip Erdoğan'ın aldığı grev yasağı kararlarına boyun eğdiler. İşçilerin onayını almadan KÇP'yi, sefalet sözleşmesini imzaladılar.

Sözleşmenin iktidarın istediği şekilde sonuçlanmasının en temel

nedeni kamu işçilerinin bilinç ve örgütlülük düzeyinin geri olmasıydı. Sendika ağalarının işçiler üzerindeki tahakkümü darbe alsa da devam etti.

Kamu Çerçeve Protokolü'nün ardından şimdi tek tek iş kolu sözleşmeleri imzalanıyor. Başından beri verdikleri mücadeleyle öne çıkan savunma sanayi işçileri ihanete geçit vermemek için hâlâ mücadele ediyorlar. Bunun temel nedeni ekonomik kayıplarıdır. 2002'de asgari ücretin 4,5 katı maaş alırken, şu an asgari ücretin 1,5 katı maaş alıyorlar.

Harb-İş Sendikası'nın İstanbul ve Eskişehir şubelerinin öncülüğünde gelişen eylemler, savunma sanayi işçilerinin mücadele gücünü gösterdi. Mücadele isteği ile savunma sanayi işçileri öne çıktılar. Harb-İş üyeleri halen iş kolu sözleşmesinde taleplerini yükseltiyor, sendika bürokratları üzerinde basınç uygulamaya devam ediyor.

Kamu işçilerinin kazanmak için tabandan yükseltilecek mücadele mevzilerine ihtiyaç var. Tarihin en kapsamlı saldırılarından birine maruz kalan kamu işçilerinin yapması gereken taleplerin karşılanması için "sınıf bilincini" kuşanarak mücadeleyi taban örgütlülüğüne dayalı olarak büyütmehtir.

1 Eylül ve dünya barışı

1 Eylül Dünya Barış Günü, ikinci emperyalist paylaşım savaşının ardından, dünya barışına dikkat çekmek amacıyla ilan edildi. Emperyalizme, faşizme, silahlanmaya ve militarizme karşı mücadele, 1 Eylül'ün en temel vurgusu oldu.

Barış söylemi tarih boyunca çoğu kez egemenlerle uzlaşmanın bir aracına dönüştürüldü. Oysa tarihsel deneyim, işçiler ve emekçiler ile mazlum halklar için gerçek ve kalıcı barışa ulaşmanın mücadele dışında bir yolunun olmadığı defalarca kanıtlandı.

İkinci emperyalist paylaşım savaşından bu yana sayısız savaş yaşandı, katliamlar gerçekleşti. Silahlanma dev boyutlara ulaştı. Nükleer tehdit insanlığı yok oluşun eşğine getirdi. Egemenlerin hegemonya mücadelesi, hammadde kaynakları ve pazar alanları kavgası her gün yeni çatışmalar doğuruyor.

Böyle bir tabloda barış istemek, emperyalist-kapitalist düzene karşı mücadeleden ayrı düşünülemez. Zira barış bir "iyi niyet" meselesi değil, kapitalizm denilen barbarlık düzeninin işleyişinden ve ihtiyaçlarından kaynaklanan bir sorundur. Gerçek ve kalıcı barışın yolu emperyalizme ve kapitalizme karşı sınıf mücadelesini büyütmekten, "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarını yükseltmekten geçmektedir.

Savaşı yaratanlar barış getiremezler!

Emperyalistler kendi çıkarları uğruna dünyayı savaş alanına çevirmiş bulunuyorlar. Ülkelerin zenginliklerini yağmalamak için "böl, parçala, yönet" politikası izliyorlar. Dünyanın dört bir yanında etnik, dini ve mezhepsel çatışmaları körükliyorlar. Böylece sömürü politikalarını hayata geçirme olanağı buluyorlar.

Bugün başta Filistin ve Suriye olmak üzere Ortadoğu'da yaşananlar bunun en somut örnekleridir. Filistin halkına yönelik soykırım, Suriye'de desteklenen dinci çetelerin gerçekleştirdiği katliamlar, İran'a yönelik saldırganlık, Irak ve çevresinde etnik gerilimlerin tırmandırılması vb. Tüm bunlar emperyalistlerin "barış" anlayışının gerçekte ne olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Onlar için barış, milyonların acıları ve ölümü

pahasına çıkarlarını güvenceye almaktan ibarettir.

Halkların gerçek barışı!

Gerçek ve kalıcı barış emperyalist-kapitalist güçlerden beklenemez. Onlar barbarlık düzenlerini ayakta tutmak, sömürü çarklarını döndürebilmek için sürekli gerilim ve çatışmaya ihtiyaç duyarlar. Zaman zaman attıkları "yumuşama" adımları, barışa hizmet etmek için değil, çıkarları öyle gerektirdiği içindir. İşçi ve emekçilerin burjuva demokrasisine bel bağlamaları için sahte barış söylemlerine başvururlar. Oysa işçilerin, emekçilerin ve halkların sömürsü ve zorbalık üzerine kurulu emperyalist-kapitalist düzenin bizzat kendisi, yaşadığımız tüm temel sorunlar gibi savaşların da kaynağıdır.

En temel demokratik haklar bile bu düzene karşı kararlı bir mücadele yürütülmeden elde edilemez. Anti-emperyalist, anti-kapitalist bir zemine dayanmayan hiçbir barış ve demokrasi mücadelesi gerçek sonuç vermez. Yıllardır "barış ve demokrasi" adına sergilenen emperyalist haydutluk bunu döne döne ortaya koymaktadır.

Gerçek ve kalıcı bir barışın yolu emperyalizme, kapitalizme ve her türlü gericiliğe karşı devrimci sınıf mücadelesinden, "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" mücadelesinden geçmektedir.

Son sözü, işçi sınıfının büyük önderi Lenin'e bırakalım:

"Barış sloganını kabullenmek ve yinelemek, aciz laf cambazlarının kendini beğenmiş davranışlarını teşvik edebilir; şimdiki hükümetlerin, bugünkü efendi sınıfların -bir devrimler dizisiyle derslerini almaksızın demokrasi ve işçi sınıfı açısından doyurucu bir barış yapabilecek güçte oldukları boş hayaliyle halkı aldatabilir. Hiçbir şey, böyle bir aldatmadan daha tehlikeli değildir. Hiçbir şey işçileri bundan daha fazla aldatamaz; hiçbir şey, işçilere, kapitalizmle sosyalizm arasında derin çelişkiler olmadığı yollu yanlış inancı bundan daha fazla aşılayamaz; kapitalist köleliği hiçbir şey, bu aldatmadan daha iyi süsleyip-püsleyemez. Hayır! Biz barış arzusunu, halkın barıştan beklediği yararın bir dizi devrimlere başvurmaksızın elde edilemeyeceğini yığınlara anlatmak için kullanmalıyız."

İhanetçi sendika ağalarına karşı örgütlenmeye!

Çiğli Belediyesi'nde ödenmeyen maaşları için eylem yapan işyeri temsilcileri DİSK Genel-İş ağaları tarafından görevden alındı. Görevden almayı protesto eden temsilciler ve işçiler 27 Ağustos günü DİSK Genel-İş İzmir Şubeleri binası önünde eylem yaptı.

İşçilerin hak alma mücadelesine önderlik etmesi gerekenlerin, haklı ve meşru talepleri için harekete geçen temsilcileri görevden alması sendikalarımıza hâkim hale gelen bürokratik anlayışın tipik bir göstergesidir.

Genel-İş'te artık aşına olduğumuz görevden almalar kabul edilemez. Temsilciler derhal görevine iade edilmelidir. İşçilerin haklı ve meşru taleplerini yok sayanlar, işçilerin iradesini hiçe sayanlar hesap vermelidir!

Kamuda sefalet sözleşmesi imzalandı

Milyonlarca kamu emekçisi ve emeklisini doğrudan ilgilendiren kamu sözleşmesi Kamu Görevlileri Hakem Kurulu tarafından 4. toplantının ardından imzalandı. AKP iktidarı ve işbirlikçi sendika bürokratlarının haftalardır sergilediği oyunun ardından kamu emekçilerine de sefalet sözleşmesi dayatıldı.

Sözleşmeye göre 2026 yılı için ilk altı ay yüzde 11, ikinci altı ay yüzde

7, 2027 yılı için ilk altı ay yüzde 5, ikinci altı ay yüzde 4 zam yapılacaktır. Öte yandan taban aylığa 2026 yılı birinci 6 ayı için 1000 lira zam yapılacaktır.

Kamu emekçileri ancak sermaye iktidarı ve işbirlikçi sendika bürokratlarının sefalet dayatmasına karşı tabandan birleşerek, örgütlü mücadeleyi büyüterek haklarını ve geleceğini kazanabilirler.

Rodaport'ta direniş sürüyor

Bursa Gemlik'te bulunan Rodaport Limanı'nda işçiler Liman-İş Sendikası'nda örgütlendiler. Geçtiğimiz ay yetkinin alınmasının ardından Rodaport kapitalisti yetkiye itiraz ederek işçiler üzerindeki baskıyı yoğunlaştırdı.

15 Ağustos'ta bir işçinin işten atılması üzerine işçiler iş bıraktılar. Eylemin ardından 10 kişi daha işten atıldı. Rodaport kapitalisti işçi kıyımına devam ederken işten atılan işçilerin sayısı 39'a ulaştı.

Rodaport işçilerinin, işten atılanların işe geri alınması ve sendikanın tanınması talepleriyle direniş kararlılıkla sürüyor.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

Petrol-İş üyesi Toros Tarım, Temel Conta, Gübretaş, TPI, Kristal-İş üyesi GM Teknik Cam işçilerinin grevleri sürüyor.

Sendikalaştıkları için işten atılan Birleşik Metal-İş üyesi Omsa Metal ve SAG Hidrolik, Teksif üyesi DIGEL Tekstil, BİRTEK-SEN üyesi Peri Tekstil işçilerinin direnişi devam ediyor.

Şeker-İş Sendikası üyesi Kütahya Şeker Fabrikası işçileri toplu iş sözleşmesinin imzalanmaması üzerine 30 Ağustos günü greve çıktı.

Karşıyaka Belediyesi'nde işçiler ve kamu emekçileri ödenmeyen maaşları için eylemlerini üç haftadır sürdürüyor.

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'na bağlı Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı'nda çalışan Koop-İş üyeleri 29 Ağustos günü greve çıktı.

Şavşat'ta işten çıkarılan belediye işçilerinin 21 Ağustos'ta başlattığı direniş devam ediyor.

Tazminatsız ve maaşsız işten çıkarılan AvaneCK çalışanları 30 Ağustos günü Avane/Çosa Kadıköy Şubesi önünde eylem yaptı.

Akdeniz Üniversitesi Hastanesi'nde çalışan işçiler 29 Ağustos günü toplu sözleşme sürecine ilişkin yaptıkları eylemde "Belirsizlik son bulsun" dedi.

Van BB'ne atanan kayyım tarafından işten çıkarılan 223 işçi bir ayı aşkındır direniyor.

DİSK Güvenlik-Sen 19 Ağustos günü Akbank genel merkez binası önünde işten çıkarmalara karşı eylem yaptı.

Esenyurt'ta Gezer işçileri 20 Ağustos günü ocak ayından beri maaşlarının geç yatırılmasına tepki göstererek iş durdurdu.

İstanbul Enerji işçileri 21 Ağustos günü yaptıkları açıklamada DİSK Enerji-Sen'in TİS masasına oturacağını duyurdu ve "Emeğimizin karşılığı olan bir ücret istiyoruz" dedi.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, 26 Ağustos'ta Yeditepe Üniversitesi önünde yaptığı eylemde Birol Şevki Tavlı'nın işten çıkarılmasını protesto etti.

TÜMTİS, PMS Tıbbi Cihazlar Teknolojisi Sanayi ve Ticaret A.Ş.'de yaşanan işçi kıyımına karşı 16 Ağustos günü eylem yaptı.

Kartal Belediyesi işçileri, eksik ödenen ücretleri için 25 Ağustos'ta yarım gün iş bırakma eylemi yaptı.

Mersin'de Ösa Güney Tekstil işçileri gasbedilen alacakları için 24 Ağustos'ta eylem yaptı.

Hotelistan'da işten çıkartılan işçiler 16 Ağustos günü yaptıkları eylemle haklarını istedi.

Yataş işçileri tabanda birleşmeli ve mücadeleyi büyütmelidir!

Ekonomik ve sosyal yıkım almış başını gidiyor. İşçi sınıfı çıkış yolu arıyor. Emegini korumak için sendikalara üye oluyor. Sendikalı işyerlerinde çalışan, ihanetin kışkıracıdaki işçiler ise sendika değiştirme yoluna başvuruyor. Yataş bunun son örneğidir.

Sömürü ve yoksulluk çarkını kırmak isteyen Yataş işçileri toplu sözleşme sürecinde taleplerini dile getirdiler. Öz İplik İş ağaları “yüzde 40’ın altında sözleşmeye imza atmayacağız” dediler. Dayatma olursa greve gideceklerini söylediler. Sözde grev kararı aldılar. Bu yalanlarla işçinin tepkisini dizginlemek istediler. Sonuç yine ihanet oldu. Yüzde 22’lik artışı Yataş işçisine reva gören sözleşmeyi imzaladılar.

İşçilerin ihanete cevabı Öz İplik İş’ten istifa etmek oldu. Yataş patronu telaşlandı. En büyük destekçisi olan Öz İplik İş’in saltanatı sürsün istedi. Çünkü, işbirlikçi Öz İplik İş ağaları sefalet sözleşmelerinin güvencesidir. Düşük ücretlerin ve azgın emek sömürüsünün destekçisidir.

İhanet sözleşmesinin imzalanmasının ardından yaklaşık 500 işçi Öz İplik İş’ten istifa etti. Tüm baskılara rağmen Öz İplik İş’e dönmüyorlar. İşçilerin bir kısmı DİSK Tekstil’e üye oldular. DİSK Tekstil, sendikanın tüm imkanlarıyla Yataş işçisinin yanında olacağını iddia ediyor. Oysa DİSK Tekstil şeflerinin pratiği tam tersini

söylüyor. Beybi Çuval, Çemen Tekstil, Bossa, Castle Blair’de DİSK Tekstil ağaları işçilerin direnişini kırmak için mesai yaptılar. Greif’te ise iş birliği ve ihanetin en bariz örneğini sergilediler.

21 Ağustos’ta Yataş kapitalisti Öz İplik İş’ten istifaların başını çeken 10 işçiyi işten çıkardı. Ardından 12 işçi daha ekmeğinden edildi. DİSK Tekstil ağalarının yanıtı ise sadece işçilerin şikâyetinde bulunmalarını istemek oldu. Bir de göstermelik olarak fabrikanın önünde çok zayıf katılımı basın açıklaması yaptı.

DİSK Tekstil’in ihanet şebekesi Yataş işçilerinin yakından tanıdığı sınıf devrimcilerini sürecin dışına itmek için özel bir çaba sarf etti. Buna rağmen sınıf devrimcileri tüm güçleriyle Yataş işçilerini aydınlatma çalışmalarını sürdürdü. Bu çalışmadan rahatsız olan DİSK Tekstil ağaları işçilerin kulağına sınıf devrimcilerinin “tehlikeli” olduğunu fısıldadılar. Fabrika önünde yapılan basın açıklamasına tüm kurumları çağırırken sınıf devrimcilerini davet etmediler.

Yataş işçileri kazanmak istiyorlarsa, tabanda birleşmeli ve kenetlenmelidir. Ancak bu şekilde Yataş patronuna geri adım atılabilirler. Ancak o zaman Öz İplik İş’i kovabilir ve DİSK Tekstil ağalarının olası ihanetini engelleyebilirler. Bu yapılmadığında yenilgi kaçınılmaz hale gelir. Yataş patronu ve Öz İplik İş ağalarının saltanatı devam eder.

Sendikal mücadele ve “sol hareket”

Ağustos ayının ilk günlerinde DİSK Basın-İş’in dört genel merkez yöneticisi sendikadaki anti-demokratik işleyişi eleştirerek ve sendikanın bir siyasi partinin arka bahçesi haline dönüştürüldüğünü iddia ederek görevlerinden istifa ettiler. Bu olayın üzerinden daha on gün geçmeden, bu kez DİSK’e bağlı Sosyal-İş Ankara Şube üyeleri benzer iddialar ile sendika genel merkezi önünde bir eylem yaptılar. Şube başkanı Aydın Kaplan’ın iki ay süreyle görevden uzaklaştırılmasını protesto ettiler. Aynı Sosyal-İş Sendikası’nda geçtiğimiz Kasım ayında, önce İzmir Şubesi’ne bağlı 100 üyesi bulunan bir işyeri genel merkeze devredilmiş, ardından İzmir Şubesi “üye sayısının yetersizliği” gerekçesiyle kapatılmıştı. O günlerde, alınan bu kararın şube başkanının üyesi olduğu siyasi partiden ayrılmasının ardından gündeme gelmiş olması tartışılmıştı.

Sınıf hareketinin bugünkü bilinç ve örgütlülük düzeyini ve sendikal bürokrasi gerçekliğini düşündüğümüzde, bu yaşananlar ne yazık ki şaşırtıcı değil. Ama şaşırtmıyor olmak yaşananları “normal” kabul etmek anlamına da gelmiyor. Zira, sendikal mücadelede bürokrasi tarihin hiçbir evresinde “normal” bir durum olmadı. İşçi sınıfının birliğini parçalayan, bilincini körelten ve aşılacak zorunda olan bir engel oldu her zaman.

Ülkemiz özelinde konuşacak olursak, Türk-İş, Hak-İş ya da DİSK içinde yaşanması da bu gerçeği değiştirmedir. Onlar için işçinin iradesini nasıl güçlendirecekleri, mücadelesini nasıl büyütecekleri değil, kendi koltuklarını nasıl sağlama alacakları önemli oldu. Türk-İş ve Hak-İş’in savunduğu sendikal anlayış için bu doğal bir sonuçtu zaten. Her fırsatta 12 Eylül’le kurulan sendikal düzeni eleştiren, “demokrasi” söyleminden geri durmayan her kademedeki DİSK yöneticileri için ise benzeri durumlar ancak bir samimiyet sınavı olabilirdi. Ve onlar da bu samimiyet sınavından hiçbir zaman geçemediler. Kendi koltuklarını sallantıya sokan tüm gelişmelerde 12 Eylül yasalarının kendilerine bahsettiği “hak”ları kullandıklarını düşünmediler bile. Delege pazarlıklarından görevden almaları ve patronlarla iş birliği halinde muhalif işçileri

işten attırmaya kadar, burjuva siyasetinin her türlü kirli yöntemini ustalıklarla kullandılar. Üyelerinin iradesine değil sermaye düzeninin yasalarına ve hatta yeri geldiğinde mahkemelerine bel bağladılar.

Ama, bu yazıya vesile olan aktardığımız olaylar sendikal bürokrasiye dair sıkça tartıştığımız gerçeklerin ötesinde bir anlam da taşıyorlar. Bu olaylar, aıdat simsarlığı ve burjuva siyaset arenasına sıçrama imkanlarının zayıf olduğu DİSK’in “küçük” sendikalarında yaşanıyor. Hatta olayların tarafları, yeri geldiğinde DİSK’e hâkim bürokratik çizgiyi de eleştiren, işçi sınıfının iktidar mücadelesini savunduklarını iddia eden, sendikal mevzileri de bu amaçla değerlendirdiklerini söyleyen “örgütlü” sendikal kadrolar!

Bu gerçek ise bizi bir kez daha işçi sınıfının iktidar mücadelesinin temsilcisi olma iddiasında olan siyasal güçlerin sendikal mücadeleyi kavrayış biçimlerini sorgulamak zorunda bırakıyor. Ve ne yazık ki bu sorgulamanın sonuçlarına da yabancı değiliz.

Türkiye sol hareketinin ezici bir çoğunluğu tarihi boyunca işçi sınıfı ile ilişkisini sahip olduğu sendikal mevziler üzerinden değerlendirdi. İşçi sınıfına karşı görevlerini bu sıklıkta ele aldı. Bunun bir sonucu olarak sendikal mücadele alanı, işçi sınıfının bilincini geliştirip mücadelesini örgütleyeceği bir görev alanına değil, onun üzerinde hakimiyet kuracağı bir mevzi savaşına döndü. Son örneklerde de karşımıza çıkan bu tablo, bu anlayışların işçi sınıfının devrimci ideolojisine uzaklığının doğal bir sonucu olarak yaşandı.

Zira, işçi sınıfının iktidarını kurma iddiası, sınıf bilincini geliştirmeyi ve işçi sınıfını özneleştirmeyi hedefleyen bir sendikal mücadele anlayışını zorunlu kılar. Ama yaşanan sayısız deneyimden biliyoruz ki, bu anlayışlar elde ettikleri mevzileri kaybetmemek için ellerinden geleni ardlarına koymuyorlar. Bu anlayışların bırakalım işçi sınıfının iktidar mücadelesini güçlendirmesini, güçlü bir sendikal örgütlenme ve mücadelenin önünde bile birer engel haline geldiği açıktır. Bu engeli aşmak ise örgütlü bir sınıf hareketinin inşa edilmesiyle mümkündür.

Metal iş kolunda yaklaşan TİS süreci

Metal iş kolunda yetkili üç sendika (Türk Metal, Birleşik Metal-İş, Özçelik-İş) ile MESS arasındaki Grup TİS süreci geldi çatı. 150 binden fazla metal işçisini kapsayan ve sonuçları tüm iş kollarına yansıyan bu süreç sınıf mücadelesi açısından önemli bir yerde duruyor. Metal işçilerinin sadece talepleri açısından değil, bilinç ve örgütlülük düzeyleri açısından da kazanımla çıkabilmesi için hepimize büyük sorumluluklar düşüyor.

TİS süreçlerini nasıl ele almalıyız?

Toplu İş Sözleşmesi hakkı işçi sınıfı açısından önemli bir kazanımdır. Zira sermayenin dayatmalarına karşı örgütlü gücümüzü ortaya koymak anlamına geliyor. Ancak, sermayenin hizmetindeki sendikal bürokrasinin işbirlikçi uzlaşmacı mücadele anlayışı, sermaye iktidarının yasakları, baskı ve zorbalığı, işçi sınıfının bilinç ve örgütlülüğünün geri düzeyi, tüm bunlar sermayenin dayatmalarının işçi sınıfına kabul ettirildiği sözleşmeler gerçeğini karşımıza çıkartıyor.

İşçi sınıfının hiçbir söz hakkının olmadığı, hatta işçi sınıfının en büyük silahı olan grev hakkının bile yok sayıldığı sözleşme süreçleri, on yıllardır yoksulluğumuzu ve köleliğimizi derinleştiriyor. Bizleri en aza razı etmenin aracı haline getirilen sözleşme süreçlerinden kazanımlarla çıkmak istiyorsak, üzerimize düşeni yapmalıyız.

Elbette sınıf mücadelesi sözleşme

süreçlerinden ibaret değildir. Ancak mücadelenin yoğunlaştığı, daha fazla işçinin mücadeleye çekildiği, algıların açıldığı bu süreçler, işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltmenin olanaklarının arttığı süreçlerdir.

Şu da unutulmamalıdır ki, bu süreçlerde elde edeceğimiz kazanımlar emeğin korunması, sömürünün sınırlandırılması anlamına gelecektir. Emeğin kurtuluşu ve sömürünün ortadan kalkması mücadelesinin büyütülmesi, bu süreçlerde işçi sınıfının mücadeleye ne düzeyde çekilebildiğine bağlıdır.

“Şer üçlüsü”ne karşı mücadeleyi yükseltelim!

Yıllardır işçi sınıfına karşı ortak çalışan MESS, sendikal bürokrasi ve iktidar üçlüsünün karşısında birliğimizi güçlendirmeli, örgütlü bir güç olarak karşılarına dikilmeliyiz. Unutmayalım ki, elde ettikleri tüm zenginlikler bizden çaldıklarıdır. MESS’in elde ettiği kârlar bizlerin emeğimizin sömürüsü üzerinden yükselir. Onların ekonomik büyüme rakamları bizlerin açlığı ve sefaleti anlamına gelir.

sendikal bürokrasi metal işçilerini MESS’in dayatmalarına boyun eğdirmek için içimizdeki ajanlar olarak çalışmaktadır. Metal iş kolunda, özellikle Türk Metal’de cisimleşen bu bürokratik kast, açıktan sınıf düşmanıdır, çeteci yöntemlere ve örgütlenmeye sahiptir. Birçok metal işçisinin

sendika düşmanı olmasına neden olacak kadar pislüğün içindedirler. Misyonlarını yerine getirmelerinin ödülü olarak 200 bini aşkın işçinin aidatları ve sermayeden nemalandıkları üzerinden sefa sürerler. MESS’e ve sendikal bürokrasiye rağmen emeğine sahip çıkan metal işçilerinin karşısına grev yasakları, baskılar, tehditler, sermayenin ihtiyaçlarına göre yapılan yasal düzenlemelerle sermaye iktidarı çıkar. AKP-MHP iktidarının işçi düşmanlığı tescillidir. Metal işçileri sözleşme sürecinden kazanımla çıkmak, MESS’e diz çöktürmek istiyorsa, şer üçlüsünü birbirinden ayırmadan mücadelesini sürdürmelidir. Bu bir tercih değil zorunluluktur. Çünkü onlar metal işçilerinin karşısında kol koladır.

TİS süreçlerini ücret zamlarına sıkıştırmayalım!

Sözleşme süreçleri denildiğinde, bütün işçilerin aklına ücret zammı gelmektedir. Yaşadığımız yoksullaşma, düşük ücretler, alım gücünün düşmesi düşünüldüğünde, bunun elbette bir doğallığı vardır. Ancak sözleşme süreçlerini ücret zammına sıkıştıran anlayış bizleri kölelikten kurtarmadığı gibi, ortalamanın biraz üzerindeki ücretlerle köleliğe razı olmamıza neden olmaktadır.

Çalışma koşullarımızın belirlendiği, çıkarları uzlaşmaz iki sınıf olan burjuvazi ile işçi sınıfının fabrika veya iş kolu düzeyinde gücünün ortaya konduğu, bu gücün kayıp ve kazanımları belirlediği

sözleşme süreçleri ücret zammına sıkıştırılmamalıdır. Taleplerimizi esnek çalışma koşullarına, vergi soygununa karşı duracağımız, söz-yetki-karar hakkımıza sahip çıkacağımız, her türlü hakkımızı koruyacağımız çerçevede oluşturmamız gerekir.

İnsanca yaşamaya yeten ücret!

Ücret zamlarını ilk altı aylık zammın ardından TÜİK’in enflasyon rakamlarına mahkûm edilmekten çıkartmalı, insanca yaşamaya yeten bir ücret talep etmeliyiz. Dört kişilik bir aile için yoksulluk sınırının 88 bine, açlık sınırının 27 bin liraya ulaştığı şu günlerde, ücretlerimizi asgari ücretle kıyaslamamızı ve razı gelmemizi bekliyorlar. Daralma, iş yok gibi söylemlerle, işten atmalarla dayatmalara boyun eğmemiz bekleniyor.

Aylardır sürdürülen asgari ücretin 2-3 katı maaş aldığımız algısı, işsizlik tehditleri, anketlerle yaratmaya çalıştıkları algılar, yüzde 25-30 oranını övmeleri bilinçli ve organize bir tutumdur. Bu algı operasyonunu yaparken sermayenin elde ettiği kârların, kırıkları rekorların bahsi geçmez.

Birçok veri, tekil olarak eski işçilerin ücretleri artsa da ortalama ücretlerin düştüğünü gösteriyor. Bu ne anlama geliyor? Sermayedarlar eski işçileri işten çıkartarak yerine asgari ücretin biraz üstünde ücretlerle işçi almakta, sözleşme kapsamında enflasyon zamları alınsa da MESS için iş gücü maliyeti

Taleplerimiz:

- İnsanca yaşamaya yeten ücret!
- Yoksulluk sınırının altındaki ücretlere hayır!
- Eşit işe eşit ücret!
- Vergi oranları sabitlensin, yoksulluk sınırına kadar ücretlerden vergi alınmasın!
- Ücretlerimiz brütten değil netten hesaplansın!
- TÜİK verileri değil, gerçek enflasyon verileri esas alınsın!
- Söz-yetki-karar hakkı metal işçilerine!
- Metal işçilerinin onayı olmadan sözleşme imzalanmasın!
- Sözleşme görüşmeleri canlı yayınlansın!
- İşten atmalar yasaklansın, tüm işçiler için iş güvencesi sağlansın!
- İş saatleri kısaltılsın!
- Taşeron, sözleşmeli, esnek, kuralsız çalışma son bulsun!

İşçi ve görevler

düşmektedir. Buna karşı “eşit işe eşit ücret” talebi başta olmak üzere ücret makasının daraltılması için taleplerimizi ortaya koymalıyız. Gerçek enflasyon üzerinden değil, TÜİK enflasyonu ile bizlere dayatılan düşük zamlar ve yaratılan algıya karşı gerçekler açıktır. Enflasyon rakamlarını kimsenin açıklamasına gerek yoktur. Her birimiz yaşayarak bunu görüyoruz. Taleplerimizi belirlerken, bu gerçeklerin göz ardı edilmesine izin vermemeliyiz.

İşten atmalara ve vergi soygununa karşı duralım!

Sözleşme süreçlerinin öncesi ve sonrası işten atmaların yaşanması artık doğal karşılanmaya başlandı. Yaratılan algı ile tazminatımız veriliyorsa, hatta üzerine 3-5 maaş da ekleniyorsa, patronun bizi işten çıkartma hakkı olduğu düşünülüyor. Hatta birçok işçi biriken borçları yüzünden gönüllü çıkışları zorunlu olarak kabul etmek durumunda bırakılıyor. Bu sayede MESS gözüne kestirdiği muhalif işçileri ve görece yüksek ücretli işçileri işten çıkartma imkânı buluyor. İşten çıkartmalara karşı örgütlü bir tepki ortaya koymadığımız sürece birliğimizi sağlama şansımız yoktur. İşten atılma korkusu herkesi bireysel düşünmeye sevk eder, birliğimizi bozar.

Unutmayalım ki, her birimizin iş güvencesi hakkı olmalıdır. İş güvencesi sermayenin keyfine bırakılamaz. İşsiz ordusu, işçi sınıfını köleliğe razı etmenin

bir aracına dönüştürülmektedir. Bu yüzden işten atmalara karşı sözleşme sürecinden kazanımla çıkmak, sözleşmeye önleyici maddeler koymak önemlidir.

Sözleşme sürecini vergi soygununa karşı mücadelenin bir parçası olarak da değerlendirmek gerekir. Ücretlerimizin brütten değil, netten hesaplanması, vergi dilimlerinin sabitlenmesi gibi talepler, vergi soygununu durdurmasa da sınırlandıracak taleplerdir. Ülke bütçesinin sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillendiği, büyük oranda vergilerden ve vergilerin de yüzde 80-90 oranında işçi sınıfından toplandığı bir düzende yaşıyoruz. Sermaye iktidarını sadece emeğimizle değil vergilerle de ayakta tutuyoruz.

Metal işçileri inisiyatifi eline almalıdır!

Taleplerimizin arkasında kenetlenmek, söz-yetki-karar hakkını elimize almak, taban örgütlülüklerimizi, fabrika komitelerimizi kurmak, metal işçileri olarak inisiyatifi elimize almak zorundayız. Bu adımları atmamak kaybetmeyi kabullenmek anlamına gelir. Unutmayalım ki, kazanıma giden yol, işçi sınıfının örgütlü gücünü ortaya koymaktan geçmektedir. Metal işçilerinin onayı olmadan hiçbir adımın atılmaması, MESS’in dayatmalarını geri çektirmek, sendikal bürokrasinin ayak oyunlarını boşa düşürmek, yasaklara, baskı ve tehditlere boyun eğmemek, ne ölçüde örgütlü olduğumuza bağlıdır.

1977-1980 MESS grevleri

Sınıf mücadelesinde hangi sınıf daha örgütlüyse o daha güçlüdür. Taleplerimizi elde etmek, emeğimizi, haklarımızı korumak istiyorsak örgütlü bir güç olmalıyız. Sermayeye karşı mücadelemizi “sınıfa karşı sınıf!” bakışıyla örmeliyiz. Bu, bizler için ertelenemez bir sorumluluk olduğu gibi, sermayedarlar da işçi sınıfının emeğini sömürmek, sömürüyü arttırmak, ücretli kölelik düzenlerini devam ettirmek için kendi örgütlerini kurarlar.

Yaşadığımız düzen sermayenin iktidarda olduğu bir düzen olsa da, sermayedarlar iş kolu, bölgesel veya farklı siyasal yaklaşımlar doğrultusunda da kendi örgütlenmelerini oluştururlar.

Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası da (MESS) 1959 yılında metal sermayedarları tarafından kurulmuştur. Kurulduğu ilk günden itibaren metal işçilerinin mücadelesini bastırmak, köleliği dayatmak, sözleşme süreçlerinde ortak davranarak işçi sınıfının kazanımlarının önüne geçmek, dönemin mücadelecisi sendikası Maden-İş’i etkisizleştirmek için adımlar atmıştır.

1977 MESS Grevleri, sınıf mücadelesinin yükseldiği bir dönemde yaşandı ve MESS bu sürece çok önceden hazırlık yapmıştı. Grev hazırlığı kapsamında aidat miktarlarını artırıp grev-lokavt fonu ve dayanışma fonu oluşturmuştu. 1976’da tüm metal patronları sözleşme ve imza yetkisini MESS’e devrettiler. MESS’in ortak hareket etmesini sağlamak ve zayıf halkalardan kırarak işçi sınıfının mevzi kazanmasını engellemek istediler.

Algı operasyonlarıyla, gerçek dışı talepler neticesinde fabrikaların kapandığı, işçilerin işsiz kaldığı, enflasyon ve ekonominin kötüye gidişinin yüksek ücretlerden kaynaklı olduğu söylemleri yayıldı. Sözleşme görüşmelerini tıkayarak, uzun süreli bir grevle metal işçilerini maddi olarak zorlamak, örgütlülüğünü

dağıtmak, Maden-İş’i ve metal işçilerini yenilgiye uğratmak istiyorlardı.

Ancak 30 Mayıs 1977’de 31 fabrikada başlayan grev bir ay içinde 61 fabrikaya yayıldı. Maddi ve eylemli dayanışma büyüdü. MESS’in tüm hamlelerine karşı 6 ayın sonunda MESS dize getirildi, masaya oturtuldu ve 3 Şubat 1978 günü sözleşme kazanımlarla imzalandı. Bu sürecin hemen ardından başlayan sözleşme süreçlerinden de metal işçileri kazanımla ayrıldı.

1979 yılının sonunda 122 işyeri ve 40 bin işçiyi kapsayan sözleşme sürecine MESS ve dönemin hükümeti çok daha hazırlıklı girmekte kararlıydı. Ecevit Hükümeti’nin yerine gelen Demirel Hükümeti’nin ilk icraatlarından birisi MESS Başkanı Turgut Özal’ı başbakan müsteşarı yaparak ekonominin başına geçirmek oldu. Sermaye için ekonomik istikrar anlamına gelen 24 Ocak 1980 Kararları ile işçi sınıfının kazanılmış haklarına göz dikildi. Ancak işçi sınıfının kararlılığı ile bu kararlar uygulanamadı. Türk Metal Nisan ayında MESS’in taleplerini kabul etmiş, ancak Maden-İş birçok fabrikada greve çıkmıştı. 22 Temmuz 1980’de Maden-İş Başkanı Kemal Türkler öldürüldü. Grevler ancak 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi ile ezilebildi. Maden-İş kapatıldı, işçiler zorla Türk Metal’e üye yapıldı.

Ancak metal işçilerinin mücadelesi kesintiye uğrasa da burada bitmedi. 2015 Metal Fırtına bu kavganın bitmediğinin en önemli göstergelerindendir. Bugün de bu mücadeleyi omuzlamak bütün metal işçilerinin görevidir.

Şerife Muhammedi'ye özgürlük!

Şerife Muhammedi'nin idamıyla İran işçi sınıfı saflarına korku salınarak, işçilerin mücadelesinin büyümesi engellenmek isteniyor. Türkiyeli işçi ve emekçiler olarak İran işçi sınıfı ile enternasyonal dayanışmamızı yükseltelim, "Şerife Muhammedi'ye özgürlük!" çağrısına ses verelim!

İran'daki gerici rejim ekonomik ve siyasal planda çok yönlü sorunlar yaşarken, işçiler ve emekçiler üzerindeki baskı ve şiddeti de giderek yoğunlaştırıyor.

Art arda gerçekleşen grev ve kitle eylemleri ile 2022 yılında Mahsa Amini'nin başörtüsü kurallarına uymadığı gerekçesiyle polis şiddeti sonucu yaşamını yitirmesi üzerine ülkeye yayılan halk hareketi rejimin kabusu olmaya devam ediyor. Kitle hareketini gözaltı, tutuklama ve idamlarla bastırmaya çalışan rejim, İsrail'in haziran ayındaki saldırılarının ardından baskıları daha da tırmandırmış durumda. Özellikle siyasi tutuklular "İsrail casusu" oldukları bahanesiyle idam cezasına mahkûm ediliyor.

Keyfi bir şekilde idama mahkûm edilen ve her an idamın infazıyla karşı karşıya kalanlardan biri de Şerife Muhammedi. Şerife Muhammedi kadın ve işçi mücadelesi içinde aktif bir şekilde yer almasıyla tanınıyor. 5 Aralık 2023 yılında gözaltına alınmasının

ardından hukuksuz bir şekilde yargılanan Muhammedi'ye "devlete karşı silahlı isyan" suçlamasıyla idam cezası verildi. Yüksek Mahkeme 2024 yılında idam cezasını bozsa da, devam eden yargılama sürecinde Muhammedi'nin idam cezası yeniden onaylandı.

Güçlü bir işçi sınıfına sahip olan İran'da sendikalar büyük oranda devletin denetimi altında. İşçi sınıfının derinleşen yoksulluğunun karşısında büyüyen öfke ve tepkisinden korku duyan gerici rejim işçi sınıfı üzerinde denetimini sürekli artırmaya çalışıyor.

Ancak 2005 yılından itibaren devlet güdümlü sendikaların yerine bağımsız sendikalar kurulmaya başladı. Şerife Muhammedi'nin faaliyetlerine katılmakla yargılandığı "İşçi Örgütleri Kurulmasına Yardım İçin Koordinasyon Komitesi" de bunlardan birisi. İran işçi sınıfının mücadelesini yükseltmek için yürütülen çalışmaların ardından çok sayıda işçi gözaltına alındı ve

yargılandı. İran devleti korkmakta haklı, zira 2017'de İran'da işçilerin gerçekleştirdiği grev ve eylemlerde bu komitelerin özel bir rol oynadığı ifade ediliyor.

Şerife Muhammedi'nin idam kararına İran'da ve uluslararası alanda tepkiler sürüyor. İran'da binden fazla sanatçı, kadın ve işçi hakları savunucusu Şerife Muhammedi'nin "hüküm ve idam cezasının derhal iptali, koşulsuz olarak serbest bırakılması" talebiyle imza kampanyası başlattı. Petrol işçileri, Yedi Tepe Şeker Kamışı İşçileri Sendikası, İşçi Örgütlerinin Kurulmasına Yardım

Komitesi, Huzistan Emekli İşçileri ve Emekliler Birliği Grubu, Ahvaz Arap İlerici Komitesi gibi işçi örgütlenmeleri de idamın durdurulması çağrısını yükseltiyor. Uluslararası planda da sınıf örgütleri ve sendikalar dayanışmalarını dile getiriyorlar.

Şerife Muhammedi'nin idamıyla İran işçi sınıfı saflarına korku salınarak, işçilerin mücadelesinin büyümesi engellenmek isteniyor. Türkiyeli işçi ve emekçiler olarak İran işçi sınıfı ile enternasyonal dayanışmamızı yükseltelim, "Şerife Muhammedi'ye özgürlük!" çağrısına ses verelim!

Gökyüzünü durduran direniş!

Kanada'da Air Canada kabin çalışanlarının başlattığı grev, sadece ücret pazarlığının ötesine geçen bir mücadeleye dönüştü. On bin işçi, patronların dayattığı düşük ücreti ve devletin devreye girip grevi yasaklamaya çalışmasını reddederek, "biz olmadan bu çark dönmez" dedi. Air Canada yönetimi dört yıl için yüzde 38 zam teklif etmişti. Fakat işçiler bunun enflasyon karşısında bir erime anlamına geldiğini, ayrıca ücreti

verilmeyen hazırlık ve iniş süreleri mesailerinin yok sayıldığını vurguladılar.

16 Ağustos sabahı greve çıkan on bin işçi yüzlerce uçuşu durdurdu. Günde 130 bin yolcuyla etkileyen bir süreç başladı. Kanada devleti hızla devreye girerek grevi "yasadışı" ilan etti. 107. maddeye dayanarak işe dönmeyi emretti ve sendikayı bağlayıcı tahkime zorladı. Ancak işçiler geri adım atmadılar. Sendika liderleri,

"gerekirse hapse gireceğiz" diyerek işçilerin kararlılığının arkasında durdular. Toronto'dan Montreal'e, Vancouver'dan Ottawa'ya havaalanları grev pankartlarıyla doldu. Diğer sendikalar ve işçi örgütleri de dayanışmaya koştu ve havaalanları mücadelenin merkezi haline geldi. Birkaç gün sonra geçici bir anlaşmaya varıldı, ancak bu süreç devlet-kapitalistler ortaklığını bir kez daha gözler önüne serdi.

Kanada'da yaşanan süreç öğreticidir. Türkiye'de yaşananlarla kıyaslandığında, benzerlikler hemen göze çarpmaktadır. Kapitalist devletlerde değişmeyen gerçek şudur: Kapitalistler düşük ücretleri dayatıp haklarımıza saldırırken, devlet işçi sınıfının değil sermayenin yanında saf tutar. Ülkemizde de grev kararları çoğunlukla "milli güvenlik" ya da

"ekonomik istikrar" gerekçesiyle yasaklarla karşılaşılıyor. Cam işçilerinden metal işçilerine kadar birçok sektörde grev yasaklarıyla karşılaşıldı. Kanada'daki işçiler, yasadışı ilan edilmesine rağmen grevi sürdürerek devletin yasağını fiilen deldiler. Türkiye'de ise çoğu zaman sendikal bürokrasi yasaklara uyup işçileri geri çekerken, bu grev işçi iradesinin öne çıktığı bir örnek olarak dikkat çekiyor.

Kanada'daki kabin görevlilerinin grevi, Türkiye'deki işçi sınıfı için de bir ders niteliğinde. Hakların kâğıt üzerinde değil, sokakta, meydana, grev hattında kazanıldığını gösteriyor. On bin uçuş işçisi tarihsel gerçekleri gözler önüne seriyor!

Devletin yasaları sermayenin çıkarı için vardır ve bunu ancak "hak verilmez, alınır" diyerek püskürtebiliriz.

DIGEL Tekstil işçilerinin kadın işçilere çağrısı:

“Korkmadan yan yana duralım ve sesimizi yükseltelim!”

DIGEL Tekstil işçileri 200 günüş aşkıdır daha iyi çalışma koşulları ve sendikal hakları için direniyorlar. Süregelen direniş, DIGEL Tekstil'deki çalışma koşullarını olduğu gibi, özel olarak kadın işçilerin maruz kaldığı baskı, mobbing ve taciz olaylarının da kamuoyuna yansımalarına imkân verdi. DIGEL işçisi kadınlar hangi koşullarda çalışıyor ve ne tür baskı, mobbing ve taciz olaylarıyla karşı karşıya kalıyorlar?

Bizler DIGEL Tekstil direnişçileri olarak 223 gündür kararlılıkla direniyoruz. Bu direniş, emeğimiz ve insanca yaşanacak çalışma koşullarının sağlanabilmesi için verdiğimiz bir mücadeledir.

Yaklaşık 400 işçinin çalıştığı DIGEL Tekstil fabrikasının yüzde 85'ini kadın emekçiler oluşturuyor. Yıllardır tuvalet yasağına maruz kalıyoruz. Tuvaletler çalışan kapasitesini karşılayamıyor ve yeterli hijyenik ortam sağlanmıyor.

Sıcak havalarda soğuk su içme hakkımız elimizden alındı. Havalandırma yetersiz, klimalar çalıştırılmadı. Yemeklerin sağlıksız ve kötü olduğunu defalarca bildirmemize rağmen, İnsan Kaynakları'ndan şu yanıtları aldık: “Beğenmiyorsanız yemesinler,

evden getirsinler”, “Terliyorlarsa terlesinler, ne yapalım”!

Yönetimden hiçbir muhatap bulamadığımız için tüm işçiler olarak sendikal olmaya karar verdik ve TEKSİF Sendikası'na üye olduk. Çoğunluğu kadınlardan oluşan DIGEL Tekstil'de kadın işçilere yönelik baskı ve mobbing sistematik bir hale geldi. Kadın işçilerden ultrason raporu istenmesi, hamilelik haklarının kısıtlanmaya çalışılması, özel günlerinde bile tuvalet baskısıyla karşı karşıya bırakılmaları artık katlanılamaz bir noktaya ulaştı.

Tüm ayrıntılar, sizlere sunduğumuz Kadın Raporu dosyasında yer alıyor.

Bu baskı, mobbing ve taciz olaylarını yakın zamanda düzenlediğiniz bir basın açıklamasıyla kamuoyuna sundunuz. Ardından da 60'a yakın kurumun katılımıyla bir toplantı gerçekleştirildi ve önümüzdeki dönem için bir yol haritası çıkarılmaya çalışıldı. Bu girişimlerden ne tür sonuçlar ortaya çıktı? Önümüzdeki dönemde neler yapmayı düşünüyorsunuz?

14 Ağustos'ta sendikamızın öncülüğünde yaptığımız toplantıya yaklaşık 60 kurum ve kuruluş

katıldı. Bugüne kadar içeride yaşanan sistematik baskı, taciz ve mobbing dosyalanarak toplantıda sunuldu. Daha sonra yeniden bir araya gelinerek bu baskılara karşı ortak bir duruş sergileme konusunda fikir alışverişi yapıldı.

Bu görüşmelerin ardından şu kararlar alındı:

- Açılacak davaları başta kadın örgütleri olmak üzere tüm emek örgütlerinin sahiplenmesi ve kamuoyu oluşturulması.
- DIGEL Tekstil işçilerinin sendikal haklarını kullanmaları ve bu hakları korumak için direnen işçilerle dayanışma içinde olunması.
- Şirketin yurtdışındaki mağazalarına, fabrikalarına ve müşterilerine burada yaşanan baskıların aktarılması ve dayanışmanın geliştirilmesi.
- DIGEL Tekstil direnişiyle dayanışmak için Serbest Bölge önünde kitlesel bir basın açıklaması

yapılması.

- Aynı iş kolundaki farklı fabrikaların işçileriyle buluşarak ortak sorunlar üzerine birliktelik oluşturulması.

DIGEL'de yaşananları bütün tekstil işçisi kadınlar yaşıyor. Tekstil işçisi kadınlar yaşadıkları bu sorunlara karşı nasıl mücadele etmeli?

DIGEL'de yaşananlar sadece bize özgü değil, bütün tekstil işçisi kadınların ortak gerçeği. Tuvalet yasaklarını, mobbingi, tacizi, düşük ücretleri, sağlıksız koşulları hepimiz yaşıyoruz. Bu sorunlara karşı en etkili mücadele yolu örgütlenmek. Kadın işçiler bir araya gelip sendikalaştıkça, yan yana geldikçe, dayanışma büyüdükçe patronların baskılarını kırabiliriz. Biz DIGEL Tekstil'de bu yola çıktık. Bütün kadın işçilere çağrımız şudur: Korkmadan yan yana duralım ve sesimizi yükseltelim!

Nana'nın mücadelesine sahip çıkalım!

Azerbaycan'dan Türkiye'ye eğitim için gelen Nanaxanim Babazade'yi bizler gözüaltına alınmasıyla tanıdık. Ama üniversite öğrencileri, İstanbul Üniversitesi Antropoloji Bölümü'nde yüksek lisans yapan Nana'yı öğrenci haklarıyla ilgili mücadelesinden tanıyorlar. Onun aynı zamanda kadın ve hayvan hakları konusundakini mücadelecisi yanına işaret ediyorlar. Anlaşılan o ki devlet de Nana'yı tanımış ve mücadele eden herkese uygulanan baskı ve gözüaltı politikası devreye sokulmuş. Nana göçmen olduğu için sınır dışı edilme tehdidi altında.

Nana, 21 Ağustos günü, üniversitede yemekhane zamlarına karşı yapılan eylemlere katıldığı gerekçesiyle gözüaltına alındı. Gözüaltı sonrası bir süre Çatalca Geri Gönderme Merkezi'nde (GGM) tutuldu. Sonra Arnavutköy Geri Gönderme Merkezi'ne (GGM) götürüldü ve hala orada tutuluyor. Yedi günlük bekleme süresi bile işletilmeden apar topar gönderilmeye çalışılıyor.

Nana'nın bu süreçte baskı, işkence ve tacize maruz kaldığı avukatlar ve milletvekilleri tarafından kamuoyuna taşındı. Nana, Gönüllü Geri Dönüş Formu'nu imzalaması

için zorbalığa maruz kalıyor. Vegan beslenen Nana'nın yemek sorunu da çözülmemiş. Beslenme, hijyen ve sağlık açısından sorun yaşayan Nana'nın haberleşme hakkı da gasp ediliyor, yer yer avukatlarla görüşmesine keyfi engeller konuluyor.

Yemekhane eylemleri bahane edilen Nana'ya G-87 (Genel Güvenlik Açısından Tehlike Arz Eden Kişiler) kodu verilmiş. Böylece apar topar ülkeden gönderilmeye çalışılıyor. Onu YTS (Yabancı Terörist Savaşçı) yapan “yemekhane ücretlerine zam gelsin!” diyebilmesidir. Hakkını

arayan öğrenciler soruşturmalar-gözüaltılar-tutuklamalarla susturulmak istenirken, göçmen öğrencilerin mücadeleye katılması da geri gönderilme tehdidiyle engellenmeye çalışılıyor.

Nana burada mücadele ettiği gibi kendi ülkesinde de mücadele eden bir kadın. Geri gönderildiğinde Nana ne ile yüz yüze kalacaktır? Zira Azerbaycan'da kendisi gibi kadın ve hayvan hakları mücadelesi yürüten arkadaşları soruşturma ve yargılama terörüne maruz kalmış durumdadır. Nana'nın mücadelesine sahip çıkarak geri gönderilmesini engelleyelim.

6-7 Eylül olayları...

Kardeşliğe vurulan hançer!

Cumhuriyet tarihi sermaye iktidarının emekçilere, ezilen mezheplere ve halklara dönük kanlı saldırıları ile doludur. Bunlardan biri de bundan 75 yıl önce, 6-7 Eylül'de, İstanbul ve İzmir'de başta Rumlar olmak üzere gayrimüslimlere dönük gerçekleşen kanlı saldırılardır.

Bizzat devletin gizli örgütlenmesi olan Özel Harp Dairesi tarafından örgütlenen ve gerici milliyetçi paramiliter güçler tarafından gerçekleşen saldırılarda yüzlerce gayrimüslim linç edildi, yaralandı, ölenler ve tecavüze uğrayan kadınlar oldu. Evler, işyerleri, kiliseler, sinagoglar yakıldı, yağmalandı, mezarlıklar tahrip edildi. İki gün süren kanlı olayların ardından çok sayıda Rum ülkeyi terk etmek zorunda kaldı.

Olayların gelişim seyrine baktığımızda, 1954-55 yıllarında Türkiye ve Yunanistan arasında Kıbrıs meselesi nedeniyle gerginlikler yaşanmaktadır. Londra'da Kıbrıs sorunu ile ilgili olarak Yunanistan ve Türkiye'nin katıldığı konferans devam ederken, 5 Eylül günü Selanik'te Türkiye Başkonsolosluğu'nun bahçesinde bulunan Atatürk Evi'ne bir bomba atılır. Bahçenin kenarına atılan ses bombasının ardından 6 Eylül günü devlet radyosunda ve iktidarda bulunan Demokrat Partisi yanlısı İstanbul Ekspres gazetesinde "Atamızın evi bomba ile saldırıya uğradı" duyuruları yapılır. Bombalama nedeniyle Rumların hedef gösterilmesinin hemen ardından Taksim'de on binlerce kişinin katıldığı miting yapılır.

Mitingin ardından linç ve yağma seferberliği başlar. Gayrimüslimlere ait işyerleri, evler, kiliseler yakılır, yağmalanır. İnsanlar şiddete uğrar. Polis sadece olayları izlemekle yetinir. İstanbul'un ardından İzmir'de de benzer saldırılar yaşanır. İki gün süren olayların ardından sıkıyönetim ilan edilir.

Saldırıların faturası çok ağırdır. Resmi kaynaklara göre içlerinde ev, işyeri, okul, kilisenin olduğu 5 bin 317 mekâna saldırı gerçekleştirilir. 15 kişi yaşamını yitirir, 60 kadın tecavüze uğrar, 50 kişi yaralanır.

İki gün süren bu kanlı ve vahşi olaylar, galeyana gelmiş ve kontrol edilememiş bir kitlenin saldırıları olarak yansıtılsa da, kısa sürede yaşananların planlı ve örgütlü olduğu açığa çıkar. Selanik'teki Atatürk Evi'ne Başkonsoloslukla bağlantılı kişiler tarafından ses bombası atıldığı anlaşılır. Yanı sıra günler öncesinde gayrimüslimlerin evlerinin kırmızı boyayla işaretlendiği, bombalama haberini duyuran İstanbul Express gazetesinin öncesinden kâğıt stoku yaparak her zamanki tirajının 10 katı kadar baskı yaptığı, gayrimüslimlerin adreslerinin muhtarlıklardan önceden alındığı bilgileri çok geçmeden ortaya çıkar.

Saldırıları Demokrat Parti ve onunla bağlantılı "Kıbrıs Türk'tür Cemiyeti" gibi gerici odaklar eliyle gerçekleştirilse de, bizzat devletin gizli örgütlenmeleri tarafından tezgahlandığı sır değildir. Aradan yıllar geçtikten sonra, dönemin Özel Harp Dairesi Başkanı Sabri

Yirmibeşoğlu kendisiyle yapılan röportajda bu gerçeği itiraf eder: "6-7 Eylül'de bir Özel Harp işidir ve muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı."

Bu saldırıların faturası ise DP hükümetine kesilir. Yassıada yargılamalarında dönemin Başbakanı A. Menderes ve Dışişleri Bakanı Fatih Rüştü Zorlu'ya 6 yıl, İzmir Valisi Kemal Hadımlı'ya 4,5 ay hapis cezaları verilir. Ancak devletin gizli örgütlenmelerinin rolünü gizlemek için dosya ilerleyen süreçte kapatılır.

Sermaye iktidarı bugün olduğu gibi geçmişte de kendi sınıfsal çıkarları için milliyetçiliği kullanarak, yıllarca iç içe yaşamış halklar arasında düşmanlıklar yaratmıştır.

1955 yılında, Demokrat Parti iktidarının ekonomik ve baskıcı politikalarının derin huzursuzluk yarattığı bir dönemde Kıbrıs sorunu öfke ve tepkinin Rumlar şahsında gayrimüslimlere yöneltilmesi için öne çıkarılmıştır.

İngiltere'nin sömürgesi olan Kıbrıs, stratejik açıdan önem taşıyordu. 1955 yılında Kıbrıs'ta Rumların İngiliz sömürgeciliğine karşı bağımsızlık talebiyle harekete geçmesi, öte yandan Yunanistan'ın bu talebi sahiplenerek uluslararası alanda "Kıbrıs halkının kaderini tayin hakkını" savunması üzerine yaşanan bir gerilim söz konusu idi.

İngiltere'nin Kıbrıs'ı elinde tutabilmek için adada azınlık olan Türkleri harekete geçirmesi sonucu tırmanan gerilim

üzerine İngiltere'de Türkiye ve Yunanistan'ın katıldığı bir Konferans örgütlendi. 6-7 Eylül olayları tam da bu konferansın gerçekleştiği günlerde, Rum halkının hak iddia edebilmesinin önüne geçebilmek, Türkiye'nin elini güçlendirebilmek amacıyla organize edildi.

Rumlar şahsında gayrimüslimlere dönük örgütlenen saldırı güncel planda Kıbrıs'ta yaşanan gelişmelerle doğrudan bağlantılı olsa dahi tek neden bu değildir. Türk devletinin gayrimüslimlere dönük politikalarının kökenleri çok daha eskidir. Daha Osmanlı'nın son dönemlerinden itibaren Türk-Müslüman burjuvazinin yaratılması doğrultusunda gayrimüslimlere dönük sistematik saldırılar gerçekleştirilmiştir. 1915 yılında Ermeni tehcirini Cumhuriyetin ardından atılan adımlar takip etmiş, bu politikalar 1943 yılında gayrimüslimlere dönük çıkarılan Varlık Vergisi ile devam etmiştir. Katliamlar, zorla göç ettirmeler, ağır ekonomik yaptırımlarla gayrimüslimlerin ev, toprak, işyeri ve mal varlıklarına el konulmuş, servetin el değiştirilmesi sağlanarak, Türk-Müslüman burjuvazinin palazlanması hedeflenmiştir. 6-7 Eylül'de ve ardından çok sayıda gayrimüslimin ülkeyi terk etmesiyle mal varlıklarına "çökülmüştür."

6-7 Eylül'ü ve ezilen mezheplere ve halklara dönük kanlı saldırıları unutmayacak, halkların eşit ve özgür yaşayacağı bir dünya için mücadelemizi büyüteceğiz!

Savaş, faşizm ve sanat

Emperyalist savaşlar, yalnızca toprakları ve halkları yok oluşturmuyor. Aynı zamanda insanlığın düşünsel, kültürel ve sanatsal birikimini de hedef alıyor. Tarih boyunca emperyalist devletler hegemonyalarını pekiştirmek için giriştikleri bu savaşlarda hem yaratılan birikimi yok ettiler, hem de halklarının direnişini simgeleyen sanatsal üretimleri sansürle ve türlü baskılarla ortadan kaldırmaya çalıştılar.

Birinci Dünya Savaşı'nın ardından dünya, kültürel üretimler ve entelektüel birikim açısından da büyük bir yıkıma uğradı. Direnişi ve özgürlük mücadelesini anlatan sanatçıların eserlerinin sansürlenmesi, yasaklanması da hız kazandı. Çünkü savaşın yıkımı ve kapitalizm eleştirisi kültürel-sanatsal üretimlerde özel bir yer edinmeye başlamıştı.

Emperyalist savaş bir iç savaşa dönüştüren ve Sovyet Devrimi'ni gerçekleştiren komünistler, kapitalist-emperyalist dünya düzenine karşı mücadelelerini kültürel ve sanatsal alanda da sürdürüyorlardı. Bu dönemde sanat, sadece estetik bir üretim olarak değil, aynı zamanda halkların

mücadelesine katkı sağlayan bir araç olarak görülüyordu. Bu bağlamda yazılmış romanlar, marşlar, şiirler ve diğer sanatsal eserler, emperyalist devletler tarafından büyük bir sansüre tabi tutuldu. Dünyada devrimci bir çılgılık haline gelen "Enternasyonal" marşı Avrupa'da yasaklandı ve birçok ülkede yasaklı şarkılar arasında yerini aldı.

İkinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle birlikte, emperyalizmin baskıcı politikaları daha da sertleşti. Savaşın ardından, yaratılan kültürel-sanatsal birikim bir kez daha yok edilmek ve sansürlenmek istendi. Zira bu eserler faşist rejimler ve emperyalist devletler tarafından büyük bir tehdit olarak algılanıyordu.

Bertolt Brecht sürgüne gönderildi. Federico García Lorca faşistler tarafından katledildi. Nazi faşizminin barbarlığını simgeleyen Pablo Picasso'nun ünlü eseri "Guernica"nın Nazi işgali altındaki Fransa'da sergilenmesi yasaklandı. Hemingway'in İspanya iç savaşını anlatan "Çanlar Kimin İçin Çalıyor" kitabı özgürlük için mücadele ve örgütlenme çağrısı yaptığı için, Jack London'ın "Demir

Ökçe" kitabı "Bizim davamız insanlığın davasıdır; ezilenlerin, sömürülenlerin ve zincire vurulmuşların kurtuluş davasıdır" vurgusuyla sınıf mücadelesine dikkat çektiği için sansürlendi. İşçi sınıfının mücadelesini, halkların emperyalizme karşı direnişini anlatan her türlü üretim baskıların hedefi oldu.

Bu sansür uygulamaları aslında halkların direnişinin ve özgürlük mücadelesinin ne kadar etkili olduğunun da bir göstergesidir. Nazi Almanyası'ndan faşist İtalya'ya ve Latin Amerika'ya kadar, sanatsal ürünler halkın düşünsel özgürlüğünü simgelediği için yok edilmeye çalışıldı. Ancak devrimci sanat baskılara rağmen var olmaya devam etti. "Bella Ciao" gibi halk şarkıları, sadece savaşın acılarını değil, aynı zamanda direnişi ve özgürlüğü simgeleyen bir biçimle yeniden doğdular. Bu şarkı, Nazi işgali altındaki İtalya'da, pirinç tarlalarında çalışan emekçi kadınların ağıtlarından doğarak, partizanlar tarafından verilen özgürlük mücadelesinin bir simgesine dönüştü. "Fakat gün gelecek hepimiz hürriyet içinde çalışacağız" diyen kadınların sesi

artık "Bu çiçeğin sahibi partizan hürriyet için canını verdi!" diyerek yankılanıyordu. Benzer şekilde, Neruda'nın "Halkız biz doğarız ölümlerden" dediği "Buğdayın Türküsü" şiiri, faşizme ve emperyalist işgallere karşı halkların yükselttiği direnişin sesi oldu.

Türkiye'de de benzer bir durum söz konusu. Yüzyılı aşkın süredir egemenler işçi sınıfının ve halkın direnişini engellemek amacıyla kültürel üretimleri baskılamaya yoluna gitmiştir. Nazım Hikmet, Sabahattin Ali, Ahmet Arif ve Orhan Kemal gibi yazarların eserleri yasaklanmış, halkın özgürlük mücadelesine katkı sağlayan şiirler ve romanlar sansüre uğramıştır. Aynı şekilde, AKP'li yıllarda da konserler, festivaller, tiyatro oyunları, sinema filmleri ve sergiler, "düzeni" eleştiren içerikleri nedeniyle yasaklanmış, sansürlenmiştir.

Ancak tüm bu yasaklamalar sanatın mücadele ile olan bağıını koparamamıştır. Sömürü, savaş ve baskı düzeni devam ettiği sürece sanat her zaman bu düzene karşı verilen mücadelenin önemli bir alanı olmaya devam edecektir.

MÜCADELE POSTASI

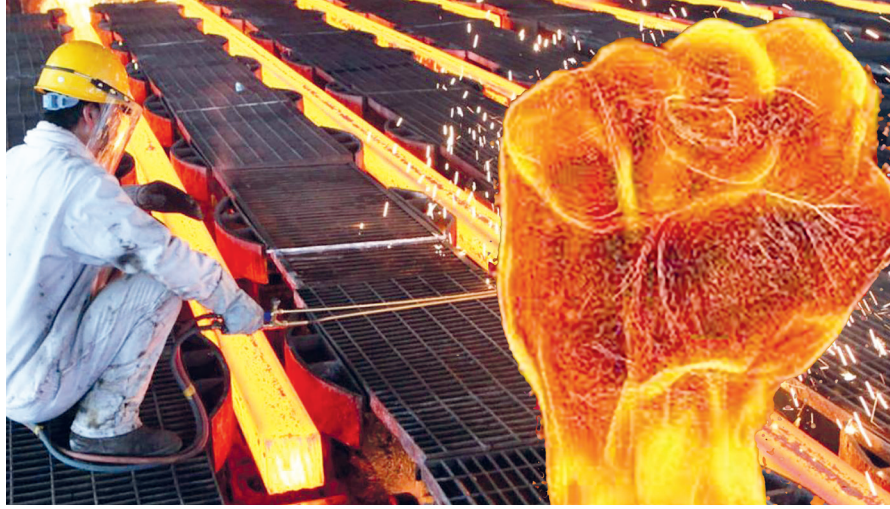
Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

*Unutma;
Emeğin Kurtuluşu
senin sesin,
senin soluğun!*

Sustukça geleceğimiz yok ediliyor!

İzmir'den bir demirçelik işçisi yazdı...

Habaş yeni haddehane açtı, Kardemir yeni haddehane açıyor, Kocaer Demirçelik tekstil sektörünün ardından galvaniz işine de el attı, Özkan Demirçelik büyüme sıralamasında üst sıralara çıktı...

Bütün bu büyüme hikayesi değerli kapitalistlerimiz tarafından çok çalışmanın ürününe ve ülkesini sevmenin ve yatırım yapmanın sonucuna bağlanıyor. AKP iktidarı

bulduğu her fırsatta kapitalist efendilere yolu nasıl düzlediğini anlatıyor. Onca grev yasağı, sendikalaşmak isteyen işçinin kafasına kolluk gücü dikme, uzayan mahkemeler, konuşma özgürlüğünün suç olduğu bir dikensiz gül bahçesi... Daha ne ister kapitalistlerimiz?

Hak aramanın işçi için gerçek anlamda suç sayıldığı bu kadar yoğun olan başka bir dönem yoktur.

Düşünün, işçiyi işten tazminatsız atmak patronun keyfiyetine kalmış, ne de olsa iş mahkemeleri yıllarca sürüyor, işçinin mağduriyeti büyüyor. Yaşamı ev ve iş arasına sıkışmış işçi birlik halinde değilse, bireysel hareket ediyorsa bu duruma baş eğmekten başka şansı yok.

Kimin hayatı iyi? Kim hayatından memnun bir söylesin ya...

Benim sıkıntım yok diyen işçi yanı başında işçi arkadaşı haksızlığa uğradığında susuyorsa büyük sıkıntı vardır aslında. Çünkü sustukça sıra sana, sana değilse bile çocuklarına geçecek bu haksız düzende. İşte bu zenginliği üreten binlerce, yüz binlerce işçinin susup tek başına kalmasıdır. Ya bakın her sene bir önceki senemizi arar olmadık mı? Demek ki sustukça iyileşmiyor, köleleşiyor, geleceğimiz yok ediliyor. Size "sus" diyen, "aman işinden olursun" diyen aslında "geleceğini sat" diyor kardeşim.

Senin birlik olmaktan, mücadele etmekten başka şansın yok...

Kazanmak için deneyimlerimizden dersler çıkarmak zorundayız!

Ankara'dan bir işçi yazdı...

ODTÜ işçileri KÇP'deki sefalet zammını kabul etmeyerek üç hafta önce 6 günlük bir grev yaptı. Rektörlük önüne çadırlarını kurarak sömürüye karşı grev bayrağını çekti. Biz de ODTÜ işçilerinin bu grevine desteğimizi sunduk. Grev alanında onlarla birlikte sloganlarımızı haykırdık,

grev halaylarını çektik.

Ama ODTÜ işçilerinin grevinden Rektörlük kadar Tez Koop-İş Sendikası da rahatsız olmuş olacak ki işçilere grev oylamasını dayattı. En son grev oylaması belli ki rektörlükle iş birliği içinde yapıldı. Grev oylaması işçileri karşı karşıya getirmeye çalışırken diğer taraftan

da işçiler içinde umutsuzluk tohumu ekmeyi amaçlıyordu. Çok az bir farkla grev oylamasından "hayır" çıktı. Bunun üzerine ODTÜ işçileri tepkisini ortaya koyarak grev sandığı ve tutanağını parçalayarak sesini yükseltti. Bunun üzerine sendika şube başkanı elleri ve sesi titreyerek

açıklama yapmaya çalıştıysa da işçiler başkanı sıkıştırdı ve susturdu.

Ama en büyük sorun işçilerin kendi arasında birlik olmamasıydı. Bir belirsizlik vardı. ODTÜ işçileri sandığı ve tutanağı parçalamıştı ama ertesi gün ne olacağı konusunda büyük çoğunluğunun bir fikri yoktu. Rektörlük ve bürokrat sendikacılar durumu fırsat bilerek aleracele sözleşmeyi imzalayarak ODTÜ işçilerini sırtından hançerlediler.

ODTÜ işçilerinin grev sürecinde, işçilerin kendi irade ve inisiyatifinde olan iş örgütüllüklerin önemini bir kez daha gördük.

Biz işçiler kazanmak istiyorsak, deneyimlerimizden dersler çıkararak birliğimizi ve örgütüllüğümüzü güçlendirmek zorundayız.

Sendika değişikliği anayasal haktır, işçiye baskı yapmak suçtur!

Bir Yataş işçisi yazdı...

Geri vites yapan insanları anlıyorum. Tazminat ve ihbarlarının yanmasından, işsizlik maaşı alamamaktan korkuyorlar. Herkesin borcu var ve geçindirmek ile yükümlü olduğu bir ailesi var. Lakin hangi işçi bu sendika olduğu sürece iş güvencesine sahip? Muzaffer Bey neden sözleşme yapıldı kadar bir kelime yazmadı da şimdi bol keseden konuşuyor?

Fabrika içinde temsilci seçimi yapılacaktı, farzet ki temsilci ben oldum, ne söz hakkım var? Masaya oturan Rafi Ay ve yardımcıları. Hepimizi 3 yıllık refah payı vermeden, minimum zam ile enflasyon karşısında maaşımızı

eriten zama sözleşmeye imza attılar, grev hakkımızı elimizden aldılar.

Daha yemekleri, servisi ve işçinin içerideki basit sorunlarını bile çözemeyen beceriksizler ve yalancılar neyin vaadini veriyor? Biz kör müyüz, sağır mıyız, aklımız ile dalga mı geçiyorsunuz? Tek yaptığınız icraat anayasal hakkı olan, sendika değişikliği yapan 15 arkadaşımızı işten attırmak oldu. Hem de hırsız vs. iftiralarıyla... Sıra sadece DİSK'e geçenlere değil geri dönenlere ve diğer herkese gelecek.

Herkes tazminatını, ihbarını avukatlar aracılığıyla alacak, bunu yönetim de biliyor, sağda

solda söylüyor. Daha önce işten çıkarılan hemen hemen herkes davaları kazandı ve kazanmaya devam ediyor. İnsanlarla uğraştırıp ahkâm keseceğinize, "beğenmeyen gider, Öz İplik'e geçmeyen gider" diyeceğinize, işçiye baskı yapacağınıza, madem o kadar güçlüsünüz -ki ben güçlü olduğunuza inanmıyorum- işçilere yazın "kıdem ve ihbar tazminatı vererek çıkışları açtık, isteyen herkesi çıkaracağız" deyin ve "beğenen kalsın beğenmeyen gitsin" deyin, bakalım 100 kişi kalacak mı? Kalmaz!

Bu düzeni biz değiştireceğiz!

Gelecek bizim

Acıların harman olduğu yerde
Ağız dolusu gülüyorsun ya
Bir ömür boyu sürsün diye
Sana ortak oluyorum
Belki yıkarız
Tüm kötülüklerin kalesini
İlkin kayıplarımızı buluruz
Halayın ilk başına koyar
Horonlar tepemiz
Zılgıtlarımızla
Sen Akdeniz olursun
Ben Karadeniz
Buluşuruz
Ege'nin unutulmuş bir dağ köyünde
İyilikler odağında
Memleket sohbetleri kurar
Tüm oyuncakları çocuklara verir
Güleriz ağız dolusu...

Osman Baltacı

Kırşehir Belediyesi işçisi

Vestel'de işçi kıyımı bitmiyor

Bir Vestel işçisi yazdı...

Yıllardır ihracat şampiyonluğuyla, yeni üretim alanları açmakla övünen Vestel sermayesi bu yükselmeyi yıllardır karın tokluğuna çalıştırdığı işçilere borçlu.

Ama aynı Vestel, yılın başından bu yana binlerce işçiye tazminat verip, ihbar hakkını gasp ederek kapı önüne koydu.

Şimdi yine binlerce işçi aynı tarifieden kapı önüne konacak. Konmayanlar da içerde aynı sayıyı daha az işçiyle çıkaracak. Malzeme yok bahanesiyle izin verilecek, kendi yıllık iznimiz bize zorla kullanılacak. Bugün çoğumuzun izni eksi 10,15, 20'lerde.

Vestel'de bulunan ve kendine sendikayım diyen Türk Metal, bırakın ses çıkarmayı, bu duruma çanak tutuyor. Sendikalaşma çalışmaları başladığında ilk üye olan işçileri o zaman işten atan vardiya amiri, postabaşı yardımcısını sendika temsilcisi yaptı. Bu temsilciler yine hangi işçinin çıkarılacağına karar vermeye devam ediyorlar.

Ama suçun en büyüğü biz işçilerde! Kendi haklarımızı savunacak ne bilimiz ne cesaretimiz ne de birliğimiz var. Bundan aldıkları cesareten dolayı bizi istedikleri gibi kullanıp işleri bitince de işten atıyorlar.

Tek seçenek sosyalizm!

2025 yılı için Dünya Limit Aşım Günü 24 Temmuz'da geride kaldı. Yani kapitalizm koşullarında dünyanın bir yıl içinde üretebileceği tüm kaynaklar sadece 6,5 ayda tüketildi. Bir başka ifadeyle dünyanın üretebildiği kaynakların 1,7 katını harcadı.

1970'li yıllarda bu oran yüzde 70'ler düzeyindeydi. Yani, işçi sınıfının şairi Nazım'ın dizeleriyle söylersek, ekmeğin büyük insanlıktan başka herkese yettiği günlerdi. Sömürü, açlık, sefalet, gelir adaletsizliği, savaşlar yine vardı. Ama kapitalistlerin açgözlülüğü yine de dünyanın kaynaklarını bu denli hızlı tüketmiyordu.

Geride kalan 50 yılın ardından kapitalizm sadece insanlığı değil, dünyanın kendisini de bir yıkıma, yok oluşa sürüklüyor. Bir tarafta sürekli olarak daha fazla kâr elde etmek için pompalanan tüketim çılgınlığı, diğer yanda yine daha fazla kâr elde etmek uğruna dünya kaynaklarının sınırsızca talan edilmesi, insanlığın geleceğini ve dünyadaki canlı yaşamı tehdit ediyor.

Bu gerçek ülkelerin limit aşım günlerine bakıldığında çok daha çıplak bir şekilde karşımıza çıkıyor. Üç tarafı denizlerle çevrili, doğal kaynak zengini, "cennet vatan" Türkiye, limit aşım gününü 18 Haziran'da geride bıraktı. Bu tarih, Çin için 23 Mayıs, Almanya için 3 Mayıs ve ABD için 13 Mart... Kapitalist sömürü düzeninin insanlıktan ve doğadan çaldıklarını görmek için daha fazla söze gerek var mı?

735 milyondan fazla insanın açlıkla boğuştuğu bir dünyada yaşıyoruz. Sırf kapitalist barbarlık yüzünden 2030 yılına kadar bu sayıya 100 milyon kişinin daha ekleneceği düşünülüyor. İklim krizi, seller, sıcak hava dalgaları hep bu barbarlığın sonucu olarak yaşanıyor. Küresel ısınma, Amazon ormanlarının kuruması ve buzulların çözülmesi ile yaşanacak felaketler bir bilim kurgu filmi değil. Ve her geçen gün daha büyük bir hızla yaklaşan bu felaketlerin tek bir faili var: Kapitalist sömürü düzeni!

Kapitalistler, sadece her gün yaşadığımız açlık ve sefaletin failleri değil. Onlar, aynı zamanda işçi sınıfının ve doğanın sınırsızca sömürülmesi üzerine kurdukları düzenle doğal kaynakların hızla tükenmesinin ve çevresel krizin de asıl suçluları. Onlar, dünyadaki canlı yaşamın katilleri...

Ve biz, bizi bekleyen bu felaket tablosunu tersine çevirebiliriz. Doğal kaynakların kapitalistlerin kâr hırsına değil, insanlığın ihtiyaçlarına hizmet ettiği, doğayla uyumlu bir yaşam kurabiliriz. İnsanlığın ve doğanın yok oluşuna seyirci kalmadan eşit ve özgür bir dünyada yaşayabiliriz. Ekmeğin ve tüm doğal zenginliklerin büyük insanlığa yettiği bir dünyayı inşa edebiliriz. Ve bu uğurda mücadele etmekten başka bir seçeneğimiz yok! Tek seçeneğimiz sosyalizm!

"Doğada kendimizden bağımsız bir yasal zorunlulukla karşılaşırız; doğanın yasaları kendine özgü şekilde işler ve insanın müdahalesi bu yasalara aykırı düşmemelidir. Doğa üzerinde her zaferimiz, doğanın bizden aldığı bir intikamı içerir."

F. Engels

